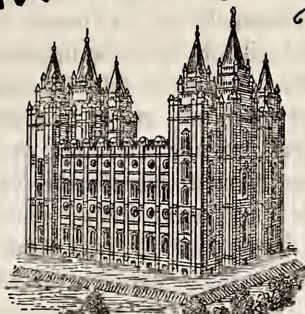
Skandinaviens Stjerne.



Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Januar 1901. **50de Aargang.**

Tale af Ældste Chas. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden Søndagen den 19. August 1900.

Jeg er taknemlig for den Lejlighed, jeg har til at mødes med de Sidste-Dages Hellige i dette Tabernakel, og jeg haaber, at vor Sammenkomst ikke skal være forgæves, men at den maa vorde til Fordel for os alle. Jeg er kaldet til at tale til denne Forsamling. Jeg ønsker at gøre dette under Indflydelse af den Aand, som leder ind i al Sandhed, og som gør Guds Vilje forstaaelig for den menneskelige Forstand. Jeg haaber, at denne Aand ikke alene vil hvile paa mig for at oplyse min Forstand og give mig Ord, som kunne være til Fordel for dem, som høre, men at den ogsaa maa hvile paa Forsamlingen, saa at vi maatte være forenede i een Aand. En Følge af sand Religion er Hensyn til andre Folks Velfærd; sand Religion gør ikke Folk egennyttige. Den frembringer Menneskekærlighed i deres Hjerter og et Ønske om at velsigne; ikke at forurette paa nogen Maade; den ønsker ikke Fald eller Skade for en Medskabning, men hellere hans Ophøjelse, Fordel, Hygge og Glæde. Vor himmelske Fader skabte Jorden, vi bebo, for sine Skabningers Bekvemmelighed og Lyksalighed. Frelsens Plan, som var beredt, før Verdens Grundvold blev lagt, gik ud paa Forbedring, Fordel og den endelige Frelse af alle Guds Sønner og Døtre. Naar vore Hjerter ere opfyldte af Ønsker om at gøre vore Medmennesker godt, ere vi i Besiddelse af den rette Aand. Naar vi føle os hævnlystne og ønske at gøre ondt, saa er det ikke fra Gud, men fra den Onde. Det er sagt, at vor Frelser, Jesus Kristus, „ikke kom til Verden for at fordømme den, men at Verden skulde blive frelst ved ham". Dette var Hensigten med

Kristi Komme og med den Forløsning, som han fuldbragte ved sin Død paa Korset. Kristi Aand er Frelsens, Velsignelsens, at gøre godt, at forbedre Menneskenes Tilværelse og at berede os alle til vor evige Faders Nærværelse samt til at nyde Herligheden af hans Rige. Et af de store Skælnemærker imellem de Sidste-Dages Helliges Tro og de fleste af dem, som kaldes „Kristne", er, at de Sidste-Dages Hellige lære, at Frelsen er for alle Folk, af alle Tidsaldre og Folkeracer, som kunne frelses. Den Lære, som Herren aabenbarede ved sin Tjener, Joseph Smith, bestaar i, at alle skulle vorde frelste, og at ingen, som muligvis kunde forløses, vil gaa fortabt, at Frelsens Plan rækker lige saa langt som Menneskets Fald. Vore første Forældre overtraadte den guddommelige Lov, og ved deres Ulydighed kom Døden ind i Verden. Og ligesom Ulydighed, Synd og Død, som er Syndens Løn, kom ind i Verden som Følge af en Mands Ulydighed, kom ogsaa Frelse ved en Mands Lydighed, og Liv og Salighed vil i Tidens Løb blive tildelt alle Adams Børn. „Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus". Denne Lære blev fremsat af Apostelen Paulus i hans første Korinthier-Brev. Den fulde Mening er ikke forklaret i de gamle Skrifter, ej heller er den almindelig forstaaet i den kristne Verden, men den blev aabenbaret med stor Tydelighed til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon. Jeg vil ikke læse Synet, som blev givet dem, til Forklaring af denne Frelsens Plan, men vil maaske læse nogle faa Vers af det, saa at Frelsens Plans fulde Udstrækning tildels kan forstaas af denne Forsamling. Jeg vil først sige, at Bogen, fra hvilken jeg ønsker at læse, indeholder nogle af Guds Aabenbaringer til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i disse Dage, og vi anse dem som hellige Skrifter. Vi tro paa Bibelen. Vi tro, at „hellige Mænd i gamle Dage skrev og talte, som de vare ledte af den Helligaand". Vi tro ogsaa, at den samme Aand i disse Dage vil tydeliggøre Guds Hensigter paa samme Maade, som de bleve aabenbarede i forrige Dage. Med andre Ord: „Vi tro, at Aanden er den samme til alle Tider, og at Gud og Kristus ere „de samme i Gaar, i Dag og for evigt". Hvis Gud kunde aabenbare sit Ord ved Profeterne i gamle Dage, kan han visselig gøre det samme nu. Hvis ikke, hvorfor da ikke? Hvilken Grund skulde der være til, at han ikke vilde aabenbare sine Sandheder ligesaavel i det nittende som i det første Aarhundrede, eller før Kristi Tid? Har den evige Fader mistet Magten til at aabenbare sig? Har han bundet sig ved en Ed og lovet, at han ikke vil tale mere efterat have aabenbaret sig ved Apostle og Profeter i Begyndelsen af den kristne Tidsalder og før denne Tid? Hvis det er saaledes, hvor er det da nedskrevet? Jeg kender ikke noget saadant i den Bog, som antages at indeholde den hellige Skrift. Bibelen indeholder nogle faa Ting, som Herren har aabenbaret ved sine Tjenere i forrige Dage, og ved at læse den med Opmærksomhed finder jeg, at

den indeholder en Mængde Forjættelser om, at i de sidste Tider, i „alle Tings Genoprettelses Tid", om hvilke Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra Begyndelsen af, i „Tidernes Fyldes Husholdning", i hvilken Gud vil samle alle Ting, som ere i Kristus, vil der være mere Lys, mere Aabenbaring og en større Del af Guds Kraft udvist, større Mirakler og Udgydelse af Guds Aand og Kundskab om Gud, indtil Tiden skal komme, da ingen behøver at spørge: „Kender I Herren, for alle skulle kende ham, fra den mindste til den største, og Kundskaben om Gud skal bedække Jorden, som Havet bedækker Dybet"; saaledes talte de gamle Profeter. Eftersom dette er sandt, er der ikke noget uoverensstemmende med Skriften eller noget ugrundet i den Ide, at Gud vil aabenbare sit Ord nu ligesom i gamle Dage, og det er hans Sædvane, naar han har et specielt Værk at udføre iblandt Menneskenes Børn, eller en vis Sandhed at aabenbare, da at oprejse een eller flere Profeter, ved hvilke hans Ord kunne blive kundgjorte, og vi maa antage, at han vil gøre paa samme Maade i de sidste Dage, eftersom han er et uforanderligt Væsen.

Vi bevidne, at det har behaget vor himmelske Fader igen at aabne Himlen i dette, det nittende, Aarhundrede, og at sende sin Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, med et Budskab om Liv og Lys, lig det, han forkyndte, medens han var her paa Jorden. Vi bevidne, at Engle ere komne ned fra Herlighedens Sale, medbringende Lys og Sandhed til Oplysning og Frelse for den ganske Menneske-Slægt, ja, et Budskab, som skal bæres „til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk".

Vi ere bekendte med den Kendsgerning, at Kristendommen bestaar af forskellige religiøse Partier, sammensatte for største Delen af gode Mennesker, med mange talentfulde Mænd, af hvilke nogle forrette Tjeneste i Herrens Navn uden hans Fuldmagt, medens andre forklare Evangeliet efter deres egen Fatteevne — der ikke er stor paa dette Omraade; og at der er Folk af alle Sekter og Partier, som ønske at tjene Herren og vandre paa hans Veje, men som holde fast ved disse Særegenheder og Ideer, som ere komne til dem ved Traditioner. Vi ønske ikke at gøre Indgreb i nogen af deres religiøse Rettigheder og Privilegier. Vi respektere enhver Mands Ret til at tilbede Gud efter sin egen Samvittigheds Bydende og tro ikke, at nogen bør forhindres i sin Gudsdyrkelse, men at enhver skal have Frihed til at udøve sin religiøse Overbevisning, saalænge han ikke indskrænker andres Ret og Frihed. Her staa vi, og naar nogen overskrider dette, burde Loven gribe ind og beskytte Folk i Udøvelsen af deres Rettigheder mod Anslag og Forstyrrelse af dem, som forsøge at indskrænke disse. Men medens vi anse dette for Ret, tabe vi ikke den store Kendsgerning af Syne, som alle burde give Agt paa, at eftersom der kun er een Gud for os at tilbede, kan der ogsaa kun være een sand Religion. Forskellige Guder kunne ind-

føre forskellige Tros-Bekendelser; men „der er een Gud, som er Faderen, af hvem alle Ting ere, og een Herre Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere“. Derfor maa Guds og Kristi Religion være een. Sandhed kan ikke stride imod sig selv, Sandhed og Vildfarelse ville støde hinanden, men Sandheder ville harmonere. Hvad Gud aabenbarer, maa være Sandhed, thi han er Sandhed; og hvad som kommer fra Jesus Kristus, hans elskelige Søn, maa være sandt, thi han er Vejen, Sandheden og Livet. Ingen Vildfarelse vil blive givet Verden, hverken af Faderen eller Sønnen. Og den Hellig-Aand er Sandhedens Aand“. Den leder ind i al Sandhed. Den tager af Faderens og Sønnens og aabenbarer til Menneskene. Den vil ikke forsvare eller aabenbare en Vildfarelse; men den vil aabenbare Sandheden og gøre den forstaaelig. Derfor ere Verdens Vildfarelser, hvad enten de ere iblandt Kristne eller Hedninger, ikke af Gud; saadanne ville ikke gavne Menneskene, men skade dem. Det er Sandheden, som ophøjer, forædler og vil frelse dem. Falskhed og Vildfarelse kunne ikke gøre det. Noget, som strider mod Sandheden, kan ikke komme fra Gud, men maa være fra den Onde, som var „en Løgner fra Begyndelsen“.

Der er i den kristne Verden en Overflødighed af Vildfarelser, saavelsom nogle Sandheder; dette er forstaaeligt for enhver, som undersøger Menneskenes Tilstand i disse Dage; begrundet paa de mangfoldige Sekter og Partier iblandt Menneskene hersker der en stadig Uenighed. De forenes ikke — undtagen ved visse Lejligheder, naar de samles for at nedrive „Mormonerne“; de kunne somme Tider forenes om dette Spørgsmaal. Adsplittelses-, Strids- og Disputerings-Aander ere fundne iblandt Folk, som kaldes Kristne, lige saavel som iblandt Hedningerne. Alene denne Kendsgerning udviser, at der er store Vildfarelser i, hvad vi kalde Kristendommen. Det er, fordi deres forskellige Systemer ere oprettede og opfundne af Mennesker. Det var maaske gode Mænd, som begyndte de forskellige Sekter — jeg vil ikke dømme i disse Ting; det tilhører den evige Dommer — men disse Sekter ere udsprungne fra Mennesker. Disse Mænd maa have læst Skrifterne og paa Grundlag af denne Læsning dannet sig visse Ideer, og de maa have oprettet de forskellige Systemer, efter hvad deres Begreber antoge for Ret. Men selv om Begreber ere nok saa oprigtige, ere de dog ikke udelukkende Beviser for Sandheden. Hedningen er lige saa oprigtig i at tilbede sine Afguder, som en Kristen er i sine forskellige Maader at bøje sig for Guddommen; og visselig have de Sidste-Dages Hellige vist deres Oprigtighed for den ganske Verden saavel som for Himmelen. Denne Kirkes Ældster gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet, som de forstaa det, og bevise derved deres Oprigtighed. Ikke destomindre ville vore kristne Venner ikke anerkende dem som Kristne eller tro, at de have Ret. De gaa uden Pung og Taske, uden Honorar eller Belønning. De blive ikke betalte for deres

Arbejde. De opofre deres Hjem med dets Bekvemmeligheder og forlade deres Elskede for at gaa ud i en modstridende Verden, for at møde Forfølgelse, ond Omtale og somme Tider Fængsel, Saar og Død. For hvad? For at forkynde det, som de i deres Hjerter vide er Sandhed. De ere oprigtige nok, men det beviser ikke, at de have Ret. Vore kristne Venner ville anerkende dette. I Modsætning hertil vil den Oprigtighed, der maatte blive udvist i de forskellige kristne Sekter af Folk, som udgøre deres Medlemmer, og af Prædikanter, som lære dem, heller ikke i sig selv være et Bevis paa, at de have Ret, eller at de have Sandheden. Men den Kendsgerning, at de ere delte og modstridende, er Bevis nok for, at der er en Mængde Vildfarelser iblandt dem. Men det, som kommer fra Gud, er Sandhed. Hvis Jesus Kristus har en Kirke paa Jorden under sin Ledelse og Inspiration med Mænd, som han har beskikket, som holder Fuldmagt fra ham, og som ere sendte ved hans Ord med guddommelig Fuldmagt til at forrette i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, saa har denne Kirke Sandheden. Der vil ingen Vildfarelser være i dens Lære, fordi den er ledet af Kristus som hans Kirke. Mænd kunne oprette en Kirke og kalde den Kristi Kirke; derfor vilde den ikke være det, men kun de Mænds Kirke, som indstiftede den. Hvis John Wesley — om hvem jeg af mit ganske Hjerte tror, at han var en god og mægtig Mand, som udførte et stort og godt Værk paa Jorden — organiserede et religiøst Selskab og kaldte det Kristi Kirke, vilde den derfor ikke være det, men kun John Wesleys Kirke. Hvis andre gode Mænd samles, komme overens om Læresætninger og organisere et religiøst Samfund, vilde det være deres; ikke Kristi. Det er ikke Guds, medmindre han har befalet det, aabenbaret det og antaget det.

Jeg tror, at disse simple Ideer kunne forstaas af denne Forsamling og af tænkende Mennesker. Hvis Jesus Kristus havde en Kirke paa Jorden i det første Aarhundrede, saa var den det Samfund, som han oprettede. Der er Beviser for, at han oprettede et saadant Samfund. Ved at læse det nye Testamente er det let at forstaa, at han selv organiserede den; derfor var den hans Kirke. Han indsatte deri Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere (saaledes læse vi i Efeser-Brevet 4. Kapitel) „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle naa til Enhed i Troen, og Guds Søns Erkendelse". Disse Mænd vare udsendte for at prædike Evangeliet uden Pung og Taske. Det var dem befalet at „gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen". Og de Lærdomme, som de lærte, vare Jesu Kristi Lærdomme. Frelsens Plan, der var indført, var guddommelig. Den var ikke Apostlenes. Da Paulus prædikede til Hedningerne, og Petrus til Jøderne, saa var det det samme Evangelium, den samme Lære, ved den samme Aand. Folk, som mod-

toge deres Ord og omvendte sig fra sine Synder og troede paa Jesus Kristus, vare alle døbte ved den samme Aand ind i eet Legeme. Der var kun eet Legeme, det gjorde ikke noget til Sagen, hvor mange Medlemmer der var deri; der var kun een Kirke, men der var mange Grene. Kirken var een, Evangeliet var eet, Gud, som de tilbad, var een, og saaledes var Frelseren. Der var „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud, som er alles Fader"; og Vejen, de gik, var udpeget af Jesus Kristus, som sagde: „Den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere mange, som vandre derpaa; men den Port er trang, og den Vej er snæver, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den." Disse Mænd, som Gud satte i sin Kirke, havde Herrens Ord. Gud aabenbarede sig til dem. Jesus Kristus viste sig for dem. Dette er en af „hans" Kirkes Udmærkelser. Den var i Samfund med sin guddommelige Stifter. Aanden, som kom ned fra Himmelen, var i disse Mænd, og ikke alene i dem, men i selve Kirken eller Samfundet. Det hele Legeme var levendegjort derved, ledet deraf og inspireret ved den. Derfor var Sandheden i Kirken. Men der kom en stor Forandring, efter at Apostlene vare ihjelslagne. Mørket kom som en Vandflod og spredtes over Jorden, som den gamle Profet forudsaa, „Mørke vilde bedække Jorden, og Dumhed Folkene". Fordi Mørket saaledes spredtes over Jorden, kunne vi se Tilstanden, som den eksisterer i Dag i den kristne Verden.

Jeg gentager, at i denne Slægt har det behaget vor himmelske Fader igen at aabenbare sig. Hør det! o, I Folk! Saa vist som Solen skinner paa Himmelen, og vi ere i dette Tabernakel i denne Eftermiddag, har den mægtige Gud, ja Herren, talet, og „kalder fra Solens Opgang til dens Nedgang". Hans Ord gælde alle Folk, at Evangeliet i sin Renhed er gengivet til Jorden; hans Kirke er genoprettet under hans personlige Ledelse; Apostle, Profeter Evangelister, Hyrder og Lærere ere igen begavede med hans Aand, som kommer fra det høje, og alle Folk, som modtage deres Vidnesbyrd og ere lydige mod Evangeliet, ere døbte ved een Aand ind i det samme Legeme, hvad enten de ere Jøder eller Hedninger, Trælle eller fri, og de deltage alle af den samme Aand. Dette Evangelium og dets Forkyndelse er derfor til den ganske Verden, til al Skabningen. Dette er Guds Befaling til hans Tjenere i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Og alle Folk skulle høre det, det gør ikke noget til Sagen, hvor meget de modsætte sig. Denne Kirkes Ældster gaa ud, ligesom Guds Tjenere gjorde i gamle Dage, og de ere begavede med den samme Fuldmagt, den samme Kraft og Ret til at forrette i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Og Kristi Ord ere til dem som til de første Apostle: „Den, som annammer eder, annammer mig, og den, som annammer mig, annammer den, som mig udsendte; og den, som fornægter eder, fornægter den, som haver udsendt mig."

Herrens Ord ere til alle Folk, at de skulle omvende sig fra deres Ugudelighed, Urenhed og falske Trosbekendelser, fra at bøje sig for Ting, som ikke ere Gud, og fra Menneskers Forestillinger og Ideer, der prædikes i denne Verden som Kristi Lære, og komme frem for Gud, deres evige Fader, i Ydmyghed og Anger, omvende sig fra deres Synder, bekende dem og omvende sig fra dem.

Denne er en fordærvet Tid. Verden er fuld af det Onde. Maaske denne Udtalelse lyder urimelig, da der uden Tvivl er en stor Del Godt i Verden lige saavel som Ondt; men jeg mener, at der er Overflødighed af Ondt alle Vegne. Tag de kristelige Stæder — de, som have de fleste Kirker inviede til kristelig Gudstjeneste —, og Synd, Fordærvelse, Laster og Onder, som vi ikke kunne omtale, findes der i Overflod. Guds Ord til Folk allevegne er nu, at de skulle omvende sig fra deres Synder og komme til Herren, at de kunne vorde frelste. Dette Evangelium skal prædikes til alle Nationer, Tungemaal og Folk. De Forhindringer, som nu ere i Vejen, ville blive nedbrudte. Krig, Plager, Pestilense, Hungersnød, Ildens fortærende Flamme, Orkaner og Hvirvelvinde ville være Redskaber i en fornærmet Guds Hænder til at aabne Vejen for Jesu Kristi Evangelium. Nationer, som i Dag sidde i Mørke, ville høre det, de kristelige Nationer ville høre det, thi Herrens Ord er til Præsten saavel som til Folket, til Kongen og til Bonden, til dem paa de høje Steder og til dem, der bo i de lave Hytter, og som arbejde under Jorden. Dette Evangelium skal gaa til alle Folk og til alle Stæder. De Nationer, hvor det nu er umuligt at forkynde Evangeliet paa Grund af Frihedens Indskrænkning, ville blive omvæltede i vor Faders belejlige Tid, saa at alle Nationer kunne være aabne og Kirkens Ældster frembære Budskabet til Jordens yderste Grænser. Angaaende Folk, som ikke ville annamme Evangeliet, naar det bliver dem tilbudt, vil jeg sige, at naar de forkaste det, forkaste de Herren. Men skulle de da vorde evig fortabte og ødelagte? Hvis dette er Tilfældet, saa ville kun faa af vor himmelske Faders store Familie modtage Frelsens Velsignelser. Hvad jeg vil læse for eder af dette Syn angaar Menneskenes endelige Tilstand. Som jeg sagde, vil jeg ikke prøve paa at læse det hele, for det vilde vare for længe. Jeg vil kun læse nogle faa Vers. Jeg ønsker, at alle Mennesker ville læse det hele. For jeg anser det som det herligste Lys og den herligste Sandheds Aabenbaring angaaende Menneskenes Fremtid, som nogen Sinde er udtalt. Der er intet i Bibelen, som kan maale sig med denne Guds Aabenbaring om hans Plan og Hensigter med hans Børn, som bo paa Jorden. (Fortsættes.)

Det er Sagen, at hvad det til syvende og sidst altid kommer an paa, det er ikke Ens Meninger og Overbevisninger, men Karakteren.

Turgénjew.

Den 1ste Januar 1901.

En Oversigt over det henrundne Aar og Aarhundredets Hændelser.

Vi staa nu ej alene paa Tærskelen af et nyt Aar, men ogsaa af et nyt Aarhundrede, hvilket foraarsager mange forskellige Refleksioner over Tildragelser i det forbigangne.

I Nationernes Liv glider i Almindelighed det ene Aar efter det andet tildels ubemærket forbi og ned i Tidens Strøm. Men naar et helt Aarhundrede er henrundet, og et nyt indtræder, saa trænger den Paamindelse sig frem med sjelden Kraft, at en Tids-Periode af betydelig Længde har fuldendt sit Løb, ja, at en Tidslængde af et Hundrede Aar har naaet Evighedens Rand. Og Tanken maner os da til at gennemgaa det forløbne og fremstille Betragtninger over dets Hændelser, der, om de end maa gøres kortfattede i denne Skildring, dog alligevel skulle medtage saa meget, at vi derefter kunne sætte Horoskopet for det, som Fremtiden har i sit Moderskød. Dette vil sikkerligen blive af mangfoldige Slags ligesom i den henrundne Tid, alt eftersom den Almægtige i sin uendelige Visdom finder for godt at tildele sine Børn i Overensstemmelse med sin store Naade, faderlige Godhed og alvise Styrelse.

Ved at se tilbage paa det nu endte Aarhundrede kunne vi ikke undlade at udtrykke vor Taknemmelighed til ham, som har Magten baade i Himmelen og paa Jorden, for alle de Velgerninger, som han har bevist sine Børn i den forløbne Tid. Tænk paa de overordentlige Fremskridt, som have fundet Sted paa Kunstens og Videnskabens Omraader til Menneskenes Vel! Dette er Elektricitetens Tidsalder med sine mange Fordele, ej alene i at gøre Livet behageligt med Lys og Varme, men ogsaa som en Driv-Kraft, til Forfremmelse af Menneskenes Bekvemmeligheder, Velfærd og Fremadskriden paa Livets Bane. Elektriciteten kommer sikkerligen ikke til at savne værdige Sidestykker til de allerede opfundne; thi den har endnu ikke paa langt nær fuldbyrdet sit Maal. Mangfoldige Fænomeners Straaler lade os forstaa Tilværelsen af underlige Kræfter, hvilke skulle tilkendegives i Herrens egen behagelige Tid, men som endnu ere tilslørede for den menneskelige Fatteevne.

Den største og mærkværdigste af alle Tildragelser var, at Gudfader og hans Søn, Jesus Kristus, aabenbarede sig for Ynglingen Joseph Smith i Foraaret 1820, samt at Jesu Kristi Kirke blev organiseret ti Aar derefter med 6 Medlemmer, hvilket skete den 6. April 1830. Siden den Tid har Evangeliets Forkyndelse af Israels Ældster foraarsaget en

delvis Revolution i de forskellige Kirkesamfunds Tænkemaade. Mange af Menneskenes opfundne Religions-Theorier ere blevne rystede i deres Grundvold formedelst Sandheden, som vore Ældster have udspredt iblandt Nationerne, saa at nu ved Aarhundredets Ende ere mange af de Lærdomme, som Profeten Joseph Smith forkyndte, antagne af mange af Nutidens Prædikanter, der forkynde dem til deres Tilhørere, endskønt de ikke ville anerkende Kilden, hvorfra de kom. Tusinder og atter Tusinder have hørt og annammet det glade Budskab og have forenet sig under Evangeliets Banner.

Ved at betragte Resultaterne af Evangeliets Forkyndelse kunne vi ikke undlade at lovprise ham, der er alle gode Gavers Giver, for den Bistand, som han har givet sine ydmyge Tjenere, Kirkens Ældster, paa alle deres Veje og Stier. De have været beskyttede fra Farer og Ulykker af enhver Slags baade paa Land og Hav. Resultatet af Sandhedens Forkyndelse i de forskellige Lande har bevirket, at Mennesker i Tusindtal have forsamlet sig i Zions Dale.

Det Arbejde, som er blevet udført i Staten Utah, Opbyggelsen af Stæder og Byer, Raadhuse, Skolehuse og Forsamlingshuse i hundredevis, staar i Dag som et Underværk for hele den civiliserede Verden.

I Skoleundervisning er Utah en af de to mest fremragende af de fem og fyrretyve Stater i Unionen. Den er gratis for alle Samfundsklasser, og Børnene erholde Undervisning paa Statens Bekostning, fra det 6te til det 18de Aar. Utah er en af de faa Stater i Unionen, hvor Kvinderne have Stemmeret og tillige Ret til at erholde Embede i Statens Tjeneste. For Nærværende have vi flere Kvinder, som ere Statsfunktionærer, og de udføre deres Pligter med Hæder.

Fire Templer ere opførte og indviede til Herrens høje og hellige Navn, hvori Ordinanser udføres baade for de Levende og Døde. Tusinder af de Hellige indgaa i disse Templer og udføre Ordinanser for deres hedengangne Slægtninge og Venner, som ikke havde Lejlighed til at høre og annamme Evangeliet, medens de vare i Forgængelighedens Land. Men de høre Evangeliet i Aandeverdenen, og deres Efterkommere fremkomme her som Stedfortrædere og udføre Ordinanser for dem, som ere nødvendige til Frelse og Ophøjelse i vor Faders Rige.

Vi ville særlig henlede Opmærksomheden paa det sidst henrundne Aar og betragte nogle af dets mest glædelige Hændelser, Fred, Glæde, Fremgang og Lykke, som Tusinder af Jordens Indbyggere have nydt, ligeledes en Del af, hvad de mindre heldigt stillede have erfaret ved at blive underkastede Ufred og Sorg, Modgang og Ulykker, der paa forskellige Maader have ramt Mennesker i Tusindtal. Krigens Grusomheder have forstyrret Freden i forskellige Lande. Oversvømmelser og hæftige Storme have raset paa mange forskellige Steder og foraarsaget store

Forlis af Liv og Ejendom, baade paa Land og Hav. Pest og Hungersnød have ogsaa hjemsøgt forskellige Dele af Jorden.

Oprøret i Kina har i Aarets Løb været en Skræk for alle kristne Nationer. I Begyndelsen af Aaret begyndte Kineserne at dræbe engelske Missionærer, hvilket endog fortsattes iblandt de kristne Indfødte og omsider paa Udlændingene i Almindelighed. Aarsagerne til Oprøret ere visseligen mange og forskellige, eftersom der i det mindste fordres to Parter til at begynde en Tvist; imidlertid viser det sig, at Krigsaanden har gjort sig gældende og foraarsaget de medfølgende Forstyrrelser, Elendighed og Død. Hvad Udfaldet vil blive er haardt at forudsige endogsaa for høje Diplomater. Brydningen mellem Kineserne, de europæiske Magter og Japan bebuder en uundgaaelig Omvæltning af det store og folkerige kinesiske Rige. De truende Skyer, der bebude en saadan Tildragelse, vise sig allerede i Horizonten

Krigen i Syd-Afrika mellem Boerne og Englænderne, som har vedvaret over et Aars Tid, har kostet de tvende Folk over 50,000 Menneskeliv, hvis Blod har flydt i Strømme paa Jorden; det er meddelt, at Omkostningerne ved denne rædselsfulde Krig ere nærved to Tusinde Millioner Kroner.

Den 1. Maj sidste Aar indtraf i Staten Utah, Amerika, en af de skrækkeligste af Aarhundredets mange Ulykker, idet mellem 2 og 300 Mænd i et Øjeblik bleve sendte fra denne Tilværelse til den evige, ved en Eksplosion i en Stenkuls-Grube, bevisende, hvor usikkert Menneskets Liv er.

Den 30. Juli kom det sørgelige Budskab, at Umberto, Kongen af Italien, faldt for Snigmorderens Kugle, hvilket er et yderligere Bevis paa Mordlysten, der har spillet saa uhyggelig en Rolle i Aarhundredets Løb.

Hungersnøden i Indien, som var foraarsaget af en usædvanlig Tørke, bragte Nød og Elendighed over 60 Millioner Mennesker. I Central-Indien har Nøden været størst. Marken har i Sommerens Løb staaet nøgen og uden Folk. Det meddeles, at Tusinder, ja, endog Millioner af Mænd, Kvinder og Børn have mødt Døden som en Følge af Mangel paa Næringsmidler, hvilket uden al Tvivl er den haardeste Død, der findes.

Atter en anden Ulykke, som ødelagde den blomstrende Stad Galvaston og en stor Del af Staten Texas, Amerika, er en af de største i de senere Aar. Sidestykker findes visseligen i de store Oversvømmelser, der have ødelagt store Dele af Kina og Japan, men denne turde maale sig med de største. Menneske-Tabet alene i Galvaston beregnes til omtrent 3,000, og paalidelige Rapporter opgive Total-Summen til ikke mindre end fra 5 til 10,000. Ejendomstabet ved denne gruelige Katastrofe udgør flere Millioner Dollars. Aarsagen til denne Oversvømmelse synes

at have været en stærk Orkan, som drev Vandet i Havbugten ind over Landet, indtil Stæder og Byer laa flere Fod under Vand.

Døden har i Aarets Løb gjort en meget rig Høst, ej alene paa den naturlige Maade, men ved Mord, Pestilense og allehaande Ulykker baade paa Land og Hav samt ogsaa ved Hungersnød og Krig paa flere Steder paa Jorden. Dette har bragt Forbauselse til den tænkende over de Begivenheder, som ske iblandt Nationerne, men efter Skriftens Ord skulle alle disse Ting ske i den yderste Tid, førend Enden kommer.

„Thi Folk skal rejse sig imod Folk og Rige imod Rige, og der skal være Hungersnød, Pestilenser, og Jordskælv paa forskellige Steder. Men alt dette er Veernes Begyndelse." Disse ere Kendetegnene paa Kristi anden store og herlige Tilkommelse. Ligesaa vist som vi, naar Træerne knoppes og springe ud om Foraaret, vide, at Sommeren stunder til, ligesaa vist vide vi, at disse Tegn bebude Frelserens Tilkommelse.

Da vi nu have beskuet Tavlens mørke Side, saa lader os vende den om og betragte den lyse Side. Det sidste Aar har været velsignelsesbringende til de Hellige i Almindelighed. Fred, Enighed og Kærlighed raade iblandt Guds Folk i Zions Dale. Som et Folk nyde de alle Livets Nødvendigheder, og Tusinder af dem nyde ogsaa dets Bekvemmeligheder, for hvilke Velsignelser de føle sig meget taknemlige. Men fremfor alle Velsignelser paaskønne vi den Hellig-Aands Vejledning til Herrens Tjenere i vedblivende at udsende Ældster i Hundredevis til de forskellige Lande, hvilke gøre alt for at opsøge de Oprigtige iblandt Menneskene og lede dem ind paa Livets snævre Sti.

De skandinaviske Hellige have haft et glædefuldt Aar, idet Jubilæumsfesten blev afholdt i Anledning af Evangeliets Indførelse i Skandinavien for halvtreds Aar siden. Denne Højtidelighed har bragt Glæde til de Hellige i Almindelighed, men til de skandinaviske Hellige i Særdeleshed, baade i Zion og blandt Nationerne. Det har ogsaa vakt Opmærksomhed hos mange af vore Venner, og det synes, som om de af denne Aarsag ere mere villige til at hylde os. Siden 1850 have Israels Ældster vandret omkring i disse Lande og besøgt Høje og Lave, Rige og Fattige; de have baaret deres ydmyge Vidnesbyrd til Folket om Evangeliets Gengivelse samt om, at Guds Doms Time nærmer sig. Tusinder i disse Lande have annammet det glade Budskab, hvilket har bragt dem baade himmelske og jordiske Velsignelser.

Ved Aarhundredets Udgang er Medlemsantallet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige omtrent 300,000. Saaledes har Antallet forøget sig med 50,000 for hvert Medlem ved Kirkens Organisation. Kirken indtræder i det tyvende Aarhundrede under de gunstigste Forhold, i hvilket vi erkende den algode Guds vise Styrelse, som gør al Ting vel for dem, som tjene ham og holde hans Bud.

Til Ældsterne, som arbejde i Missionen, ville vi sige: Opløfter

eders Hoveder med Fryd og Glæde over det, som er eder vederfaret; bærer trofaste Vidnesbyrd om Guds Gerning, der skrider frem paa Jorden i denne Tid og Slægt; thi vi ere forvissede om, at ingen Magt kan hindre dets Fremgang, for Gud staar ved Roret, og han har lovet at føre Zions Skib ind i den stille Havn.

De Hellige i Almindelighed ønske vi at opmuntre til at holde Troens Lampe brændende samt til at øve sig i Taalmodighed under alle Livets Omskiftelser; følger Haabets Stjerne, som leder den Vandrende fremad og opad mod de Saliges Hjem i Fredens Boliger i det himmelske Rige.

Maatte Sandhed, Fred, Ret og Retfærdighed udbredes over hele Jorden, og maatte Dagen snart oprinde, da han skal komme, hvis Ret det er at tage Regerings-Tøjlerne i sine Hænder og regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Med disse Ønsker i vore Hjerter om Fremtiden sige vi Farvel til det nittende Aarhundrede samt til det gamle Aar og byde det tyvende Aarhundrede Velkommen samt ønske alle „Stjernens" Læsere baade nær og fjern et glædeligt og velsignet Nytaar. A. P.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 288, 49. Aargang.)

Herrens Røst høres i Dag. Den erklærer de samme profetiske Sandheder i de Aabenbaringer, han har givet sin Kirke i denne Uddeling angaaende Millenniet. I Aaret 1831 talte Herren til Kirkens Ældster og sagde: „Thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme. Thi Satan skal bindes, og naar han bliver løst igen, skal han kun regere en liden Tid, og da kommer Verdens Ende." (Pagtens Bog, 13 Stk.) Og ved en anden Lejlighed udtalte han disse Ord: „Jeg vil aabenbare mig fra Himlen med Magt og stor Herlighed, med Himlens Hærskarer, og jeg vil bo hos Menneskene i Retfærdighed paa Jorden i tusinde Aar, og de Ugudelige skulle ikke bestaa. Og atter: Sandelig, sandelig siger jeg eder, at naar de tusinde Aar ere fuldendte, og Menneskene igen begynde at fornægte Gud, da vil jeg kun bevare Jorden en liden Tid. Og Enden skal komme og Himlen og Jorden fortæres og bortvige, og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord." (Aab., givet i Sept. 1830.) Ifølge dette skal Millenniet gaa forud for den Tid, Bibelen omtaler som Verdens Ende. I dette Tidsrum skulle alle Omstændigheder være gunstige for Retfærdighedsregeringen. Satan vil være bunden og Menneskene tildels befriede fra Fristelser, og de ville være nidkære i deres regerende Herres Tjeneste.

Dog vil Synden ikke være helt afskaffet, ej heller vil Dødens Magt være endt; men Børn ville leve, saa at de opnaa Manddoms-Alderen, og kunne da blive forandrede til en udødelig Tilstand i et Øjeblik. „Salig er den, der lever, naar Herren kommer, og har bevaret Troen; dog er det ham beskikket at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder, hvorfor Børn skulle vokse, til de blive gamle, og gamle Mennesker skulle dø; men de skulle forandres i et Øjeblik." (Pagtens Bog, 20. Stk.) Baade dødelige og udødelige Væsener ville bo paa Jorden, og Samkvem med de himmelske Væsener vil være mere almindeligt. De Sidste-Dages Hellige tro, at det vil være deres Privilegium gennem Millenniet at fortsætte Arbejdet for de Døde, hvilket er en saa vigtig og karakteristisk Part af deres mange Pligter, og at de, ved saa meget lettere at have Samkvem med Himlen, ville være i Stand til at kunne fortsætte dette Kærlighedens Arbejde uden Hindring. Naar de tusinde Aar ere omme, vil Satan blive løst, og de, som ikke ere af de rene af Hjertet, ville blive paavirkede af hans Indflydelse. Mørkets Magters Fyrstes saaledes genvundne Frihed vil kun blive af kort Varighed; hans endelige Dom vil følge hasteligen, og han vil gaa til den evige Straf tillige med alle, som høre ham til. Da vil Jorden begynde sin celestiale Tilværelse og blive skikket til at være et Hjem for Guds herliggjorte Sønner og Døtre.

En Genoprettelses-Tid er tydelig bleven forudsagt. Lader os overveje Petri Ord, idet han talte til Folket, som samlede sig i Solomos Buegang og undrede sig over den Lammes mirakuløse Helbredelse, ved Tempeldøren, som kaldes den skønne. (Ap. G. 3, 19.)

At Forandringen til en Tilstand nærmere Fuldkommenheden skal indvirke baade paa Naturen og Menneskene ses tydeligt af Pauli Lære: „Dog med det Haab, at Skabningen skal og selv blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed. Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu. Ja, ikke det alene, men ogsaa selv de, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke i os selv, idet vi forvente en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning." (Rom. 8, 21—23.) Dette Fornyelses-Værk er allerede begyndt. Som en nødvendig Forløber, hvorved den Forbandelse vilde blive forebygget, som ellers vilde hjemsøge Jorden, skulde Profeten Elias besøge Jorden og medbringe Nøglerne og Myndighederne til et stort Værk, angaaende hvilke Begivenheder, der endnu laa i Fremtiden, Herren sagde: „Se, jeg sender eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børn, og Børnenes Hjerter til deres Fædre; at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Band." (Mal. 4, 5—6.) De Sidste-Dages Hellige erklære alvorligt, at denne Profeti blev bogstavelig opfyldt paa den 3. April 1836, da Profeten Elias besøgte Joseph

Smith og Oliver Cowdery i det den Gang nylig indviede Tempel i Kirtland, Ohio. Han forkyndte, at hans Mission var den, som var omtalt af Profeten Malakias, og erklærede, at Tiden for Opfyldelsen af denne Profeti var kommen, og han overlod Nøglerne af dette sidste Uddelings-Værk til Kirken, saa at Genoprettelsen maatte blive fortsat, og endvidere som et Tegn paa, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær ved Haanden, ja lige ved Døren.

Fornyelsen og Opstandelsen.

Vi tro, at Jorden vil vorde fornyet og faa sin paradsiske Herlighed. Jordens Fornyelse. Jorden under Forbandelsen:

Den salige Tilstand, under hvilken Jorden skal eksistere, og Menneskene skulle leve i Millenniet, er næsten udenfor Menneskenes Fatteevne, eftersom den er saa forskellig fra alt, hvorom Historien vidner eller Erfaringen lærer. En Retfærdigheds-Regering, som strækker sig over hele Jorden, har endnu aldrig været kendt af Menneskene. Den universale Forbandelse har været saa synlig, Fristerens Magt har været saa stor, den egennyttige og ugudelige Splid iblandt Mennesker og Nationer har været saa bitter; Dyrenes Fjendskab til hverandre og det Væsen, som dog i en fornedret Tilstand endnu holder guddommelig Beskikkelse til lovligt Herredømme over dem, har været saa almindelig; Jorden har været saa frugtbar paa Torne, Tidsler og skadeligt Ukrudt, at Beskrivelsen af Edens Have forekommer os som en Fortælling om en anden Verden eller om en Klode af en højere Tilværelse, ganske anderledes end denne Sfære; dog lære vi, at Edens Have virkelig eksisterede paa vor Planet, og at Jorden er bestemt til at vorde en celestial Klode, skikket til at blive en Bolig for de mest ophøjede Væsener. Millenniet med al dets Herlighed er kun en Beredelses-Tid, i hvilken Jorden og dens Beboere ville nærme sig deres forud bestemte Fuldkommenhed. Dette Fornyelses-Værk skal vedblive igennem Millenniet, Samfundet skal blive renset, Nationerne skulle dvæle i Fred, Krige skulle ophøre, Dyrenes Rovgerrighed skal ophøre, Jorden skal ved tildels at blive befriet fra Syndefaldets Forbandelse give Bonden i Overflødighed af sin Grøde, og denne Planet skal blive forløst. Enden paa denne Naturens Fornyelse vil ikke naas, før Millenniet er aldeles udrnndet. Aabenbareren Johannes siger, idet han beskriver de Tildragelser, som skulle følge efter Millenniet: „Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort." (Aab. 21, 3—4.) (Fortsættes.)

En Tanke paa Søen i Oktober 1900.

Det er saa skønt at sejle ved Norges vilde Kyst,
Det er saa skønt at vugges paa Havets stolte Bryst,
Dog endnu mer jeg ynder i Vangens grønne Lund
At vandre med de Kære en dejlig Aftenstund.
At skue Træets Blade i Vaarens gyldne Tid
Og plukke Blomster skønne ved Maaneskin saa blid.

O sig, hvor skønt er Livet i Ungdoms glade Vaar,
Naar Ungdoms røde Roser paa Kinden yndigt staar.
Hvor sød er Livets Morgen, vor Ungdoms Jubelfest,
Naturen til os smiler, alt som en velset Gæst.
Ja, sig, hvor skøn er Tanken, naar Livets Aftenstund
Har ledet os tilbage i Vaarens grønne Lund.

Thi Skønhed vi og finder i Vintrens kolde Havn,
Naar Tidens Lokker hvide sig bølger i vor Favn.
Naar Dagens Stræv er sluttet, og Livets Aftensol
Bag Horisonten sænker sig over Ungdoms Pol,
Hvor skønt er da at skue, naar vi tilbage ser,
At her i Livets Vandring Guds Sandhed var os kær.

Da udi Barmen svulmer, som udi Ungdoms Vaar,
En Kærlighed i Hjertet, som Guds Udvalgte faar.
Da hver en Livets Gerning som i et Spejl vi se.
Halleluja vi synge trods Verdens Spot og Spe.
Da har vi Livets Krone forlenet os som Løn;
For vi bar Korset med ham, Forløseren, Guds Søn.

Nu sig mig, kære, er der paa Jordelivets Vej
En Perle mere skøn, end vor Frelser skænker dig,
Naar du fra Syndens Bane gaar, slutter Pagt med Gud,
Bli'er en af Krists Udvalgte og gaar fra Verden ud.
Bered dig med din Lampe og Olje i den faar;
Da skal du leve med ham de glade tusind Aar.

Se, dette er min Glæde i Livets Vintertid;
Den skønne Perle fandt jeg i Vaaren min saa blid.
Da Dydens Vej jeg lærte var Himmellivets Sti,
At følge den er salig; thi Herren staar os bi.
Og som naar Skoven skøn staar i Vaarens grønne Pragt,
Saa er og Livets Perle min Aftens Højtids Dragt.

Christopher J. Kempe,
Egersund.

Dødsfald. Christiane Frøisland, Datter af Michael O. og Anna Frøisland, døde af Blodforgiftning paa Holy Cross Hospital her i Staden den 15. Novbr. 1900, omtrent 14 Aar gammel; den afdøde var født i Bergen, Norge, den 27. Juni 1887 og emigrerede i Forening med sin Moder fra Aalesund, Norge, til Utah i 1899. Broder Frøisland emigrerede Aaret forud. Lille Christine var en særdeles flink og intelligent Pige og havde i Betragtning af sin Alder særdeles gode Kundskaber om Evangeliets Principer. Paa Grund af sit blide og behagelige Væsen var hun almindelig afholdt af alle, som kendte hende. Begravelsen fandt Sted under stor Deltagelse fra 16. Wards Forsamlingshus i Søndags (den 18.), ved hvilken Lejlighed Ældsterne John L. Johnson, H. C. Hansen, Andrew Jenson, Peter Reed, Martin Christophersen og Biskop Geo. R. Emery talte trøstende og belærende til de Efterladte. Sangkoret „Harmonien" udførte flere smukke Numre, og Graven indviedes af Ældste Martin Christophersen. Broder Frøisland og Familie, hvis Bopæl er i 16. Ward her i Staden, have mange Venner, som hjerteligt sympatisere med dem i deres dybe Sorg.

— Det bekendtgøres herved for fraværende Slægt og Venner, at min kære Svigermoder, Magdalene Elisabeth Frandsen, født Jacobsen, afgik ved Døden den 15. November efter et haardt Sygeleje paa 6 Uger. Hun blev født i Roskilde den 1. Juni 1831 og annammede Evangeliet den 6. September 1877. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse og Genforening med sine kære paa den anden Side Sløret.

Stampen pr. Klampenborg. Gottfred Jensen, Bogholder.

(„Bikuben" bedes optage).

Lykken kender ikke noget „i Morgen"; den kender ikke noget „i Gaar", den ved ikke af nogen Fortid at sige; den tænker ikke paa nogen Fremtid; Nutiden tilhører den, og ikke engang Dagen, kun Øjeblikket.

Iwan Turgénjew.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).